

sabırsızlık zamanı

|||||
haziran-temmuz' 21

fiyat 5tl

İçindekiler

<i>Merhaba Sabırsızlık Zamanı Okurları.....</i>	<i>1</i>
<i>Dünyada Bir Hayalet Dolaşıyor (Arno Doğan).....</i>	<i>2</i>
<i>Geliyoruz Zincirleri Kıra Kıra (K. Taylan Kızıldağ).....</i>	<i>5</i>
<i>Yargının Durdurmadığını Halk Durduruyor, İkizdere Direniyor (Venüs).....</i>	<i>9</i>
<i>Umut Gezi'de! (Sarya).....</i>	<i>12</i>
<i>Cüretle Öne Atılma Zamanı (Tanya).....</i>	<i>17</i>
<i>Şiir (Tanya).....</i>	<i>20</i>
<i>Nazım Ustayaya Mektup (Sarya).....</i>	<i>22</i>
<i>Onları Döktükleri Kanda Boğacağız.....</i>	<i>24</i>
<i>Kapitalizmden Alacaklıyız, Hesabını Sormaya Geliyoruz.....</i>	<i>26</i>
<i>Ya Bir Yol Bulacağız, Ya Bir Yol Açacağız.....</i>	<i>29</i>
<i>Bir Fırtına Yaklaşıyor.....</i>	<i>33</i>
<i>Devrim Günceldir, Devrim Programı Herkese Götürülmelidir!.....</i>	<i>35</i>
<i>Stalin'in "Anarşizm mi, Sosyalizm mi?" Kitabından Notlar - I .....</i>	<i>39</i>
<i>Dorian Gray'in Portresi.....</i>	<i>44</i>
<i>"Suffragette" .....</i>	<i>46</i>

Merhaba Sabırsızlık Zamanı Okurları...

Yeni bir sayımız ile yeniden karşınızdayız. Yerküremizin en hareketli topraklarında yaşıyoruz. Her gün yeni bir olay, yeni bir saldırı ile uyanıyoruz. Ekonomik ve siyasal krizin derinlemesine sarstığı milyonlarca işçi, emekçi, kadın, genç, LGBTİ+ öfke dolu ve artık kendi yolunu açmak için sokaqları zapt ediyor. Kadınların özgürlük isyanı sokaklara taşarken, işçiler, emekçiler her yerde eylemde. Devrimci durumun varlığı ve toplumsal devrimin giderek güçlenmesi egemenlerde korku ve panik havası yaratıyor. Ayakta kalabilmek için toplumun tüm kesimlerine gözünü hiç kırpmadan saldıran, elinde çıplak devlet zoru ve terörü dışında hiçbir şeyi kalmayan dinci-faşizm içeriden birinin işaatleriyle tepeden tırnağa çürümüşlüğünü tekrardan ortaya koydu. Yayınlarımızda tekeli kapitalizmin her anlamda gericilik ve giderek çürüme anlamına geldiğini birçok defa ifade ederken, çürümenin üretim ilişkileri, toplumsal ilişkiler ve siyasal üstyapının en tepesine kadar ulaştığını belirtmiştik, bugünkü işaatler sadece malum olanın ilanından başka bir şey değildir. Egemenliklerini sürdürebilmek için katliamlar yapmaktan, binlerce insanımızı tutuklamaktan hiç geri durmuyorlar. En son İzmir'de HDP il binasında Deniz Poyraz yoldaşımızın alçakça katledilmesinin başka bir açıklaması yoktur. Korkuyorlar ve yok olup gideceklerini, artık devrimci kitlelerin yeter deyip ayağa kalkacağını biliyorlar, bu yüzden en vahşice yöntemleri kullanmaktan çekinmiyorlar, çekinmeyecekler. Bizler de sayımızda gündemin bu kadar yoğun olduğu, sokağın bu kadar hareketlendiği yaşadığımız topraklarda ne yapmalıya dair tartışmalar yürüttük, doğamızın talan edilmesine karşı çıkan İkizderelilerin mücadelesine baktık. Liseliler arasında devrimci faaliyete dair tartışmalar yürüttük, kitap, film tanıtımları, edebiyat yazılarımız şiirlerle pencerimizi büyüttük. Fanzinimizin yeni sayısını keyifle okumanızı dilerken, fanzin kolektifimize sizler de katılabilir, yazılarınız, çizimleriniz ile sesimizin büyümesine katkıda bulunabilir, yayınımızı çevrenize dağıtabilirsiniz. Bir sonraki sayıda görüşmek dileğiyle...

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

Dünyada Bir Hayalet Dolaşıyor

Arno Doğan

Marx ve Engels 1848'de "Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor" demişlerdi. O hayalet yıllar içinde dünyanın dört bir yanını gezdi durdu, kimi yerlerde bu hayalet gerçekliğin kendisi olma yolunda önemli gelişimler gösterdi, kimi yerlere şöyle bir uğrayıp selam verip geçti. Ama, artık bu hayalet dünyada son sürat dolanmaya hatta birçok yerde ete kemiğe bürünmeye başladı. Tekelci sermaye, en büyük korkusu olan bu hayaletin dünya halklarında cisimleşmesi karşısında korkudan tiril tiril titiyor. Korkularını gizlemek içinse dünyanın dört bir yanında korku salmaktan, dahası ufacık ihtimallerin bile önüne geçebilmek için çocuk-yaşlı demeden kan dökmekten geri durmuyorlar.

Yüzyılımızın ayaklanmalar ve devrimler yüzyılı olduğu artık herkesin malumu. En inançsız, devrime sırtını en fazla dönenler hatta devrimci olduğunu iddia edip devrim korkusu ile bu gerçeği çarpıtmaya çalışanlar bile bunun farkında. Ayaklanmalar ve devrimler dediğimizde karşımıza il çıkan olgu ise "iç savaş" oluyor. Coğrafyamız onlarca yıldır süren "uzun iç savaş" deneyimiyle karşı karşıya oladursun, bugün kendisini iç savaşlar biçiminde ortaya koyan bir dünya savaşı süre gelmekte. Bir dünya savaşının varlığı da herkesin malumu olsa da, bu savaşın diğer dünya savaşları gibi bir emperyalist paylaşım savaşı olmadığı tespitini yapmaktan aciz onlarca görüş kol geziyor. Biz

bunu iki anlama gelmeyecek şekilde ortaya koyalım. Bu dünya savaşı bir emperyalist paylaşım savaşı değildir! Bu savaşın tarafları dünyayı yeniden paylaşmaya soyunan “iki ayrı emperyalist kutup” filan değildir. Bu savaşın tarafları topyekün tekелci sermaye ile onun karşısına aldığı dünya halklarıdır. Yani bir yanda hangi ulustan olursa olsun o ulusun tekелci sermayesi -yanına diğer ulus tekellerini de almış- öte yanda ne ekonomik ne de politik olarak tekелci sermayenin egemenliğini kabul etmeyen halklar... Dünya’da bir hayalet dolaşıyor.

Bu savaşa her geçen gün yeni halklar eklenmeye, her geçen gün yeni cepheleler açılmaya devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde, Kolombiya’da halkın hükümetin vergi reformuna karşı başladığı

eylemler, tüm Kolombiya sokaklarına sıçrayınca tekелci sermaye iktidarı halka karşı tüm baskı ve zor aygıtını kullanmaktan, eylemcilere ateş açmaktan herkesin gözü önünde katliama girişmekten çekinmedi. Ayaklanma, Kolombiya devletinin bütün çabalarına rağmen yayılmaya ve büyümeye devam etti. Kolombiya halkının egemenlerin iktidarına karşı açtığı savaş henüz neticelenmedi, tıpkı dünyanın geri kalanı gibi...

Kolombiya’da bunlar olurken işgalci-siyonist İsrail’in Filistin halkına karşı on yıllardır uygulamakta oldukları baskı, işgal ve ilhak politikalarının yeni bir dalgasında Şeyh Cerrah mahallesindeki Filistinlileri zorla evlerinden kovmaya çalışan İsrail siyonizmine karşı Filistin halkı mahalle sakinleriyle dayanışma amacıyla Al-Aksa Cami’inde toplandı. İşgalci İsrail camide toplanan Filistin Halkı’na gaz bombalarıyla ve halkın

üzerine ateş açarak saldırdı. Bunun karşısında yakın tarihi kahramanlıklarla dolu olan Filistin halkı İsrail'e karşı ayaklandı. İsrail'in buna cevabı geçmişteki gibi yine kanlı katliamlarla oldu. Filistinli devrimciler ise direngen tarihlerinin hakkını verircesine bu saldırıları püskürtmeye, Filistin halkının ısrarlı ayaklanmasını daha ileriye götürmeye devam ediyorlar. Filistin halkı işgalci İsrail devletine karşı mücadelesini tüm halklara ders verecek nitelikte bir cüretle sürdürmeye devam ediyorlar.

Emperyalist-kapitalist sistem yıkılıyor, küresel çaplı ekonomik ve politik krizlerini yıllardır çözemiyorlar. Yıllardır dünyada ayaklanma dalgalarının uğramadığı tek bir metrekare kalmadı. Emperyalist-kapitalist sistemin krizlerine halklar her geçen gün gereken cevabı verirken pandemi, sistemin krizlerini derinleştirmeye devam ediyor. Halkların öfkesi kolektifleşiyor. Ülkelerimiz de dünyadaki bu durumun istisnası değil. Türkiye ve Kürdistan devrimcileri olarak tarihimiz onlarca şanlı direniş ve ayaklanmalarla dolu. Ancak tarihimiz bundan ibaret değil. Tarihimiz Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimcilerin İsrail siyonizmine karşı Filistin ve Lübnanlı devrimcilerle birlikte enternasyonal görevlerini yerine getirirken, onlarla savaşırken ölümsüzleşenlerin tarihidir. Onların bayrağını Rojava'da devralan birleşik devrimin tarihidir. Gezi'de ölümsüzleşen Ethem'in, Berkin'in, Ali İsmail'in cüretiyle Kolombiya halkını selamlıyor onların kavgasını bu topraklarda büyütme ve zafere ulaştırmanın sözünü veriyoruz. Kürdistan halkının yanında olmaya geçmişte olduğu gibi bugün de devam ediyoruz. Zafer artık birkaç adım ötemizde kendisine uzanmamızı bekliyor. Geleceğimiz, geçmişimizden de şanlı olacak: Birleşik devrim zaferle taçlanacak!

Geliyoruz Zincirleri Kırarak!

K. Taylan Kızıldağ

Uzunca bir süredir siyasal ve ekonomik krizin, faşizmin baskılarının, pandeminin ekonomik ve sosyal yıkımının milyonlarca insanı, genci düzen karşıtlığına ittiğinden bahsediyoruz. Artık kabına sığmayan öfke taşmaya başladı, sokak röportajları, sosyal medya mecraları, halk pazarları, sokaklar her yer kapitalizmin yarattığı sorunlardan kaynaklı artık bu düzene tahammülü olmayan milyonlarca insanla dolu. Geniş emekçi yığınlar ve özelde gençlik artık bir şeylerin kalıcı olarak değişmesini istiyor. Geleceksizlik, pandemi ile birlikte derinleşen sosyo-ekonomik yıkım, faşizmin gençlik üzerindeki baskıları, eğitim sisteminin niteliksizliği, kapitalizmin ve dinci-faşist iktidarın çürümüşlüğü...

Sorunlar çoğaltılabilir ama gerek yok. Kime dokunsanız bin ah işittiğinizi, hangi emekçi evine gitseniz acı ve yoksulluğun dolu olduğunu, yoldan geçen sıradan bir genci çevirseniz umutsuzluk ve çaresizlik içinde öfke ile karışık duygulara sahip olduğunu görebiliriz. Devrim ile karşı-devrim arasındaki toplumsal kutuplaşmada geline aşamada gençliğin geniş kesimlerinde sorunların kaynağı olan kapitalist sisteme ve faşizme karşı bir isyankar ruh hali hakim. Gençliğe özel olarak değinmek istiyoruz, çünkü gençliğin devrim hareketinin en aktif ve savaşçı

gücü olduğunu biliyoruz ve gençliğin siyasetini devrimci tarzda, devrimci görüşlerle yapması gerektiğini tartışıyoruz. Genç işçilerin, öğrenci gençliğin, genç kadınların ve çok kalabalık olan milyonlarca genç işsiz proletaryanın savaş bayrağı altında buluşabilmesi ve yürüebilmesi için Leninist gençliğe özel bir görev düşüğünü belirtmek gerekiyor. Gençliğin devrimci saflara daha güçlü bir şekilde katılabilmesi, politikleşirken iddialı ve devrimci bir mücadele hattında yürüebilmesi için uzlaşmacı görüşlerin ve devrim iddiası olmayan görüşlerin mahkum edilmesi gerekiyor.

Türkiye ve Kürdistan gençliğinin ruh halini tartışırken yalnız olmadığımızı da belirtmek gerekiyor. Sadece

Türkiye ve Kürdistan'da değil, dünyanın her yerinde gençliğin savaşımın en ön saflarında dövüştüğü, sokaklardan geri

çekilmediği, anti-kapitalist ve anti-faşist hareketlerde kalabalık bir şekilde yer aldığı bir durum söz konusu. En yakın örneği Latin Amerika'nın en çürümüş ve bağımlı kapitalist ülkesi Kolombiya'dır. Kolombiya'da öğrenci gençliğin, genç işsizlerin, genç işçilerin sokaklarda faşist güçlere karşı militanca dövüşmesi ve iktidarın tamamen yıkılması siyasal talebinin öne çıkması hareketin geldiği ileri düzeyi temsil ediyor. Coğrafyalarımız farklı olsa da Türkiye ve Kürdistan'ın içinde bulunduğu devrimci durum ve ruh halinin bizden binlerce km uzakta olan bir Latin Amerika ülkesinde olduğunu görmek bize güç veriyor. Kapitalizmin çöküşü küresel çapta sürerken,

emperyalist-kapitalist sisteme karşı gelişen küresel iç savaş insanlığın yeni bir tarihsel eşikten geçtiğini bize gösteriyor. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan proletaryanın ve ezilen emekçi sınıfların savaşımında gençliğin geniş kesimleri yeni bir dünyayı istiyor. Köhnemiş bir egemen sınıfın yarattığı yıkım sokak röportajlarında en temiz ve gerçek haliyle görülebiliyor. Geçtiğimiz günlerde bir sokak röportajında bir işçi çocuğuna uzatılan bir röportajda o gencin "18 yaşındayım. Bak bu da cebimdeki para. 20 lira. Bu benim haftalık harçlığım. Benim babamın verebildiği harçlık bu. Bir tane ev kredisine girdi. 10 yıl onu ödeyecek ve şu an o evinde bile oturmuyoruz. Bizden büyük insanlar diyorlar ki, 'Biz tüp kuyruğuna giriyorduk'. Yeter artık ya. Sürekli bunu söylüyorsunuz. Bugün 20 lirayla bir tane tişört alamazsınız. Bu lisede giydiğim, okulun üniforması. Başka bir şey yok çünkü. Ben babama nasıl diyeyim o kadar borcun içindeyken 'Baba benim tişörte ihtiyacım var diye. Oğullarınız yurt dışında okuyor. Bitmeyen servetleri, gemileri var. Benim babamdan kalacak bir tane ev var. Başka hiçbir şeyimiz yok.'" ifadesi birçok şeyi anlatıyor.

Alıntıyı biraz uzun tuttuk okurumuz kusurumuza bakmasın, ancak bir olgunun kavranabilmesi için en somut, yaşamın içinden verilmiş bir örneğin, kısacık bir sokak röportajının yüzlerce sayfalık tahlilin yerini tutabileceği bir tarihsel

dönemdeyiz. Bu açıdan sokaklara kulak vermeliyiz, emekçilerin, gençliğin canlı sezgilerine güvenmeliyiz. Yaşadığımız topraklarda dinci-faşizmin pisliğinin yine bir başka çürümüş kısa zaman öncesine kadar bizim çocuklar olan bir mafya tarafından ortaya dökülmesi düzenin gelmiş olduğu çürümüşlük düzeyini en sıradan insanın, örgütlü olmayan bir gencin bile görmesini sağladı. Tekelci kapitalizm ve onun yaşadığımız topraklardaki siyasal üst yapısı olan dinci-faşizm tepeden tırnağa çürümüş durumda. Ancak emekçilerin, gençliğin sermaye sınıfı içerisinde kısa süreli cereyan eden bu iç kapışmanın, sistemi değiştirebileceği, daha güzel günlerin edilgen bir taraf olarak geleceği beklentisini terk etmesi gerekiyor. Milyonlarca işçinin ve emekçinin kanı, emek sömürsü üzerinden yükselen bu dünyadan yani burjuvazinin kendi cennetinden kendi isteğiyle vazgeçeceğini, bizleri bu cehennem ortamından yine düzenin içinden bir başka burjuva partinin çıkaracağını beklemek hamhayaller beslemektir. Kürt halkının kendi özgürlüğünü istemesine karşı acımasızca katliamlar yapan, kentleri yıkan, kadınları ölüme erk eden, şiddet uygulayan, devrimcileri işkencelerle katleden, zindanlara tıkan faşizm ancak bir devrim yoluyla yıkılabilir. Bir devrimin zorunluluğu fikrinin giderek gençlikte maddi gücünü bulduğunu görebiliyoruz, ancak bunun daha da güçlendirilmesi, daha sıkı bir örgütlü yapıya kavuşturulması ve daha güçlü iddialar ile öne atılması gerekiyor. Bu açıdan gün kesintisiz, cüretli, iddialı, özverili siyasal çalışmaları büyütme günüdür, gün sokak sokak, okul okul, semt semt gençliğe ulaşma günüdür. Bunun için yeni ve yaratıcı yöntemler bulmalı, propaganda ve ajitasyon çalışmalarımıza hız vermeliyiz.

Gençlik zincirleri kıra kıra geliyor, şimdi bizim zamanımız!

Yargının Durdurmadığını Halk Durduruyor, İkizdere Direniyor!

Venüs

Günlerdir Rize halkının yandaş Cengiz Holding'in doğalarını katletmelerine ve ranta karşı direnişini izliyoruz. Daha fazla kâr için doğayı yok eden kapitalist düzene karşı direniş büyüyor. Para ve rant için katledilen doğa için direniyor İkizdere halkı. Dört bir yanı HES projeleriyle sarılmış Karadeniz bölgesinde yeşile, suya, toprağa karşı savaş ilan edilmiş durumda. Ormanı, dereyi, çiçeği, hayvanları savunmak için 21 Nisan'dan beri tüm güçleriyle direniyorlar. Cengiz Holding'in talan ettiği doğa güzelliklerinden sonuncusu ama asla

bitmeyecek olan bu yıkım, bu defa da Rize'nin İkizdere ilçesinde bulunan Eskenci Vadisi'ni buldu. 16 Temmuz'da gerçekleştirilen, maliyeti yaklaşık 1 milyar 719 milyon lira olan rant ihalesi, kanunun öngördüğü gibi değil, gizli bir biçimde, duyurusu olmadan yapılmıştı. Bu ihaleyi 1 milyar 370 milyon liraya Cengiz İnşaat ve Yapı İnşaat İş Ortaklığı almıştı. Sözleşmede, projenin 28 Ağustos 2020 – 11 Aralık 2023 tarihlerinde yani bin 200 günde tamamlanması bekleniyordu. Bu alan iki yıl önce mahkeme kararıyla iptal edilen taş ocağı

bu kez başvuruyu yapan Mahkeme kararını tanımayan Cengiz Holding olunca ruhsat ve bu kararı etkisiz hale getirmek için başka idari işlem ikizdere'de taş ocağı yaparak kamu gücünün kurmasının sebebini "Burada desteğini alan Cengiz Holding, çok özel bir taş olduğu iptal edilen raporlara, sit alanı kanısına varıldı" diyerek kararlarına, devam eden açıkladı, ancak devam eden davaya rağmen inşaat süreçte bunun uydurma olduğu makineleriyle talana başlasa da ortaya çıktı. Ortaya konan halk günlerdir bölgede belgede, bölgeden numune direnişini sürdürüyor. 1 dahi alınmadığını Nisan'dan itibaren çeşitli gösteriyordu.

ikizdere Vadisi, 254 ekolojik bölge arasında 54. sırada yer alıyor.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı da kendi sitesinde ikizdere Vadisi'nin

"Doğal Sit-Nitelikli Doğal Koruma Alanı" olduğunu ilan etmişti.

20 Mart tarihli Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile bölge hakkında alelacele bastırılmaya çalışılsa da kamulaştırma kararı verildi. ikizdere direnişine destek

gösteriyordu. bahanelerle bölgeye girilmeye çalışılsa da halkın müdahalesi sonucu çalışmalar bir nebze de olsa durduruldu.

Ama 23 Nisan sokağa çıkma yasağını fırsat bilen

Cengiz Holding bölgeye girmeye çalıştı, fakat halkın tepkisiyle karşılaşınca polis arkasına sığınmak zorunda kaldı. Gün geçtikçe bölgede artan jandarma, asker, polis sayısıyla beraber halk hakkında alelacele bastırılmaya çalışılsa da ikizdere direnişine destek

sosyal medyadan alanlara artmaya başladı. İki-dere de dahil bir çok alanda para ve rant hırsına doğayı feda etmeyeceğiz. Madencilikten, taş ocaklarına, havalimanından yollara kadar pek çok rant projesiyle doğaya geri dönülmez tahribat bıraktı. Cengiz girdiği her yeri talan etti. Hasankeyf'ten Yusufeli'ne her yeri sular altında bıraktı. Sadece İstanbul Havalimanı için yok yere 13 milyon ağaç katletti. İkizdere köyüne yakın Haçapit köyünü katletti. Çanakkale Karabiga'da, ÇED olumlu kararının iptaline rağmen santral yaptı. Peki, bu yapılan doğa tahribatları ne için? Açgözlü bir kapitalist şirketin daha fazla para kazanması için. Doğayı kar elde etmek için yok ettikçe yok ettiler ve bunun sonucunda sadece sermaye sınıfı daha da zenginleşti, biz ise katledilen yerlerle başbaşa bırakıldık. Tüm bu yıkımlar, yağmalamalar yaşanırken sosyal medyada çok saçma tartışmalar gündem oldu. Tartışma ise bölgeden

çıkan seçim sonuçlarının AKP'nin galip gelmesi üzerine "Oy verdiniz, hak ettiniz!" söylemleriydi. Bu tartışmaları yapıp destek vermekten geri duran bir kesime doğanın yıkımından sadece AKP veya ona yakın şirketlerin soru olmadığını hatırlatmak gerekiyor. Doğanın yıkımından bir bütünen insanlığın sırtında bir kambur haline gelmiş, üretim anarşizmiyle, savaşlarıyla, rantıyla doğayı yok eden, ekolojiiyi tahrip eden kapitalizm, onun şirketleri ve bunun önünü açan kapitalist devletler vardır. Yani bu sadece bir partinin sırtına yüklenemez, çünkü bir sistem sorunudur. Şu an orada yürütülen mücadelenin tartışmalarından biri de doğanın gerçek anlamda kurtuluşunun nasıl olacağı ve bu direniş ile bizlerin nasıl buluşacağı sorunsalını çözüme kavuşturmaktır! Selam olsun rantın, sömürünün karşısında duran yaşamı, doğayı, canlıları savunanlara!

Umut Gezi'de!

Sarya

İnsanlığın bütün sorunlarının son bulacağı sınıfsız, sömürsüz, eşit bir dünyayı yaratmak için büyük bir adım olan; taksim komünü, halk meclislerini ve forumları yaratan, gelecek savaşlarda kendini gösteren, ezilen ve sömürülenlerin, kadınların, işçilerin, öğrenci ve işçi gençliğin sloganlarının sokakları doldurduğu gezi ayaklanmasının 8. Yılındayız. 2013 yılının en önemli olaylarından biri olan Gezi Halk Ayaklanması 31 Mayıs'ta başlayıp 17 Haziran'a kadar devam etmiştir, ancak etkisi bugüne kadar devam eden sürece kadar hala sürdürmektedir. Gezi ayaklanması birkaç ağacın kesilmesiyle ortaya çıkmış bir

mesele değil, toplumsal bir ayaklanmadır, Gezi parkının yıkılması ancak bir genel bahanedir diyebiliriz. İnsanların kapitalist sistemden ve onun yarattığı geleceksizlik, işsizlik, yoksulluktan kurtulmak istemeleridir. Bugün gezinin bir ağaç meselesi olmadığını ve etkisinin hala devam ettiğini Boğaziçi eylemlerinden görebiliyoruz. Boğaziçi üniversitesine kayyum Rektör Melih Bulu'nun atanmasıyla birlikte Boğaziçi'nde ve pek çok üniversitede eylemler yapıldı. Devletin polisinin azgınca saldırısından ve RTE'nin "ikinci bir Gezi İstemiyoruz." açıklamalarından halk ayaklanması olan Geziden ne kadar korkulduğunu ve etkisinin ne kadar büyük

olduğunu görüyoruz. Gezi ayaklanması sınıf karşıtlıklarının son derece keskin olduğu, burjuvazi ile proletarya arasındaki çatışmaların arttığı, nesnel şartların olgunlaşmasıyla zorunlu olarak patlak veren bir ayaklanmadır. Yaşadığımız yıllardır iç savaşa yakın bir çizgide gelişiyor ve Gezi ayaklanması iç savaşı daha da ileriye götürmüştür. Gezi, kapitalizme karşı bir başkaldırıdır ve toplumun bütün kesimleri için büyük bir umut kaynağı olmuştur. İşçiler, emekçiler, kadınlar, LGBTİ+'lar, öğrenci ve işçi gençlik, ezilen halklar, kapitalist sistemin yarattığı gericilik ve çürümeden kurtulmak isteyen herkes Gezi'de sokaklardaydı. Gezi de birçok politik anlayıştan ve farklı toplumsal

sınıfları temsil eden politik güçler bulunuyordu. Bir halk ayaklanması olan Gezi'de küçük burjuvazinin de geniş bir şekilde katıldığı ve onların dünya görüşünü yansıtan sosyal reformistler, burjuva libareller, hareketin başlangıcında kısa bir süre Gezinin içinde bulunan ulusalcı faşistler, Leninistler, örgütsüz insanlar vardı. Devrimci halk ayaklanması sosyal reformistler reformistler tarafından yumuşatılmaya ve direniş çizgisinde gösterilmeye çalışılıyorken Leninistler "Hükümet istifa iktidar halka" sloganını atıyor, bu ayaklanmayı en ileri taşımaya çalışıyorlardı. Geziyi direniş çizgisinde göstermeye çalışsalar da ayaklanan halkın devrimci ve kararlı olduğunu daha ileri gitmek istediklerini gördük. Dünyanın her yerinde gençlik, ayaklanmaların etkin

gücü konumunda. Tunus, Mısır devrimlerinde, Latin Amerika ayaklanmalarında gençliğin enerjisini, kararlılığını ve cesaretini görebiliyoruz. Gezide de öğrenci ve işçi gençlik oldukça militan olmakla birlikte, toplumsal hareketin gelişmesinde etkin ve yürütücü bir rol oynadı. Kadınlar en ön safları bir an olsun bırakmadı. Günlerce süren devlet saldırılarına rağmen ayaklanan kesimler eylemlere devam etti, ayaklananların öfkesi ve kararlılığı eylemleri büyüttü. Bu yüzden gezi bir tepki hareketi değil, işçi sınıfının, gençliğin ve kadınların kurtuluşuydu. Taksim'de oluşturulan komün ayaklanmanın en güçlü, en

yaratıcı yanı oldu ve halk "Ya hep beraber ya hiçbirimiz" diyerek hareket etti. İnsanlarda büyük bir dayanışma oluşturdu. İnsanlar evlerinden getirdiği yemekleri hiç tanımadığı insanlarla paylaştı. Halk biber gazından fenalaşan eylemcilerin yardımına koştu. Polis ayaklanan kitleye saldırırken eyleme katılamayanlar evlerinin balkonlarından faşistlerin üzerine eşyaları fırlattı, tencere tavalarla, balkondan destek olmaya çalıştı. İnsanların yaratılan komünle dayanışmayı artırması, omuz omuza hareket etmesi, yeni ve özgür bir dünyaya olan özlemin ne kadar derin olduğunun göstergesidir.

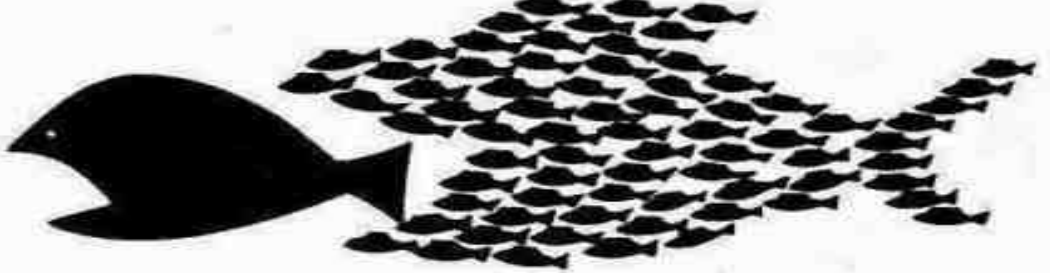

Gezi ayaklanmasının yarattığı, geliştirdiği alanlar mizah, karikatür, müzik ve sanat oldu. Şiir sokakta Geziyle birlikte ortaya çıktı. Duvara “Defteri kapat, şiir sokakta” dizelerinin yazılmasıyla birlikte politik şiir yaygınlaşmaya; telefon kulübelerinde, bankalarda, duvarlarda yerini almaya başladı. Nazım’ın, Turgut Uyar’ın, Hasan Hüseyin Korkmazgil gibi ilerici şairlerin dizeleri insanlarda büyük bir etki uyandırdı. Duvarlar bize “Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine” dedi. “Haziran’da Ölmek Zor”, “Ölülerimiz Toplanacaktır” dedi.

Her dilden sloganlar ve duvar yazıları coşkuyu arttırdı. “Biberi bal eyledik, meydanları dar eyledik” gibi mizahi söylemler sembol haline geldi. Çapulcular yani geziciler gezide oldukça yaratıcıydı ve Geziden asla vazgeçemediler. Gezide pek çok insanımız katledildi, binlerce insan gözaltına alındı, tutuklamalar ve ağır cezalar yağdırıldı. Fakat insanlar geri adım atmamakla birlikte kararlı ve devrimci bir şekilde hareket etmeye devam etti. Yaşadığımız topraklarda bir halk ayaklanmasının patlak vermesi çok yakındır. İrili ufaklı bütün eylemler, bireysel intiharlar, işçi grevleri, faşizmin

saldırıları, pandeminin için hazırlanması ve gözlerini derinleştirdiği ekonomik kriz ve sokağa çevirmeleri gerekir. geleceksizlik, İstanbul Çünkü kurtuluşumuz sokak Sözleşmesinin feshedilmesiyle eylemleriyle, ayaklanmalarla, sokağa dökülen kadınlar, 1 serhıldanlarla olacak. Mayıs yasaklarını tanımayan Umudumuz Gezide en ön ve barikatı aşan gençler... saflarda olan kırmızı elbiseli Bütün bu olaylar toplumda kadınlarda, gezi için beste büyük bir sıçramanın yakın yapan, şarkı yazan olduğunun emekçileri göstergesidir. destekleyen Sadece müzisyenlerd Türkiye ve e, en ön Kürdistan'd saflarda a değil yer alan diğer işçi ve ülkelerde emekçiler de, faşist de emperyalist iktidarın -kapitalist azgınca sistemleri saldırılarına büyük bir yıkım rağmen bekliyor. Siyonist Taksimden İsrail'in Filistin'e karşı vazgeçmeyenlerde, saldırıları, Kolombiya'da ek Berkin Elvan, Ali İsmail vergilere karşı yapılan Korkmaz, Abdullah Cömert ve eylemler, Fransa da öğrenci nicesinde... gençliğin eylemleri... Dünyanın Umudumuz her yerinde ve Türkiye'de "Elbet bir bildiği var bu çocuklar burjuvazi için ölüm çanları ın, kolay değil öyle genç ölmek" çalıyor. Bu yüzden işçilerin, dizelerinde. Umudumuz emekçilerin, ezilenlerin, sokaklarda, barikatlarda, kadınların büyük bir ayaklanma ayaklanmalarda...

Cüretle Öne Atılma Zamanı!

Tanya

Burjuva düzenin bütün kurumlarıyla çöküş içinde olduğunu hemen hemen bütün yazılarımızda dile getiriyoruz. Kapitalizmin bu denli bunalım içine girmesi emekçi halkların, gençliğin öfkelerini daha da artırıyor. Açlık, yoksulluk, işsizlik, geleceksizlik ve daha bir sürü şey toplumun en derin acıları ve büyümekte olan öfkelerinin en büyük temelleridir adeta. Bir yoldaşın şiiirinde söylediği bir dize geliyor aklıma; "Pimi çekilmiş bir bombadır ellerimizde öfkemiz, öfkemizi cesaretimizi tıpkı pimi çekilmiş bir bomba gibi tutuyoruz ellerimizde çok tan fırlatıp atmanın vakti geldi bile, yaşamın her alanında bunu çok net hissediyoruz. Semt pazarlarının kapanışında binlerce insan çürük meyve sebze topluyor , neden yoksulluk içinde sefalet içinde yaşıyor insanlar? Dinci-faşist iktidarı destekleyen yoksullar bile artık ekonomik krizin, geçinememenin en ağır etkilerini hissediyorlar üzerlerinde.

Bu düzenin her geçen gün gençleri nasıl geleceksizliğe umutsuzluğa ittiğine de tanık oluyoruz. Fakat gençlik özelde öğrenci gençlik liseleri, üniversiteleri sirk alanına çevirmelerine, üniversiteleri liseleri faşist yuvası haline getirmelerine, öğrencilerin iradesinin yok sayılmasına ve gericileştirmeye karşı isyanlarını her yerde büyütüyor. Gençliğin bu isyanı bir volkan gibi patladı ve her yere yayılmakta bunun en somut örneği Boğaziçi öğrencileridir. Ocak ayının başında Melih Bulu'nun

rektör atamasından doğan “Özerk, demokratik üniversite için mücadele ile somutlanan bir sürece yayıldı ve bütün üniversitelere sıçradı ve bütün üniversitelerde eylemsellikler gerçekleşti. Bütün baskılara, ablukalara, tutuklamalara rağmen öğrencilerin kararlı duruşu da çok ileriydi. Buradan da gençliğin öfkesinin nasıl taşıdığını görüyoruz ve şunu da belirtmek gerekir ki, sadece öğrencilerle de sınırlı kalmayıp emekçilerle, işçilerle, Kürt halkının mücadelesiyle de dayanışmak istediklerini belirttiler. Bu ulaşılan düzeyin ne kadar ileri olduğunu göstermektedir. Evet, biz gençler devrimin en dinamik taşlarıyız, fakat gençliğin öfkesi bu kadar birikmişken neden yeterince sokağı örgütleyemiyoruz?

Ayaklanmaya hazır ruh haline sahip öfke ve kızgınlıkla dolu gençliğe barışçıl bir şekilde yaklaşamayız, onlara devrimci ruh haliyle devrimci mücadele araç ve yöntemleri önerileri ile gitmek gerekir. Örneğin örgütlemeye çalıştığımız kitleleri etkileyecek ve harekete geçirecek en etkin yöntemleri bulmalıyız. Bu yöntemlerde biri de cüretli, sokağı gören eylem hattıdır. Karşı devrimin kanlı bir savaşa hazırlandığı bu süreçte bizim mahallelerde en acil yapılması gereken devrimci örgütlenmelerin yaratılması, yoksul semtlerdeki gençlerle bağların güçlendirilmesidir. Dinci faşizmin kendi güçlerini silahlandırıp eğitimlerden geçirmesi, devrimci kitlelerin katliamla tehdit edilmesi, sivil faşist çetelerin sokaklarda kol gezmesi bunların hepsinin karşı devrimin kanlı bir savaşa nasıl hazırlandığını bize göstermektedir. Bu açıdan hiç zaman

kaybetmeden yoksul emekçi mahallelere gitmek, o mahallelerde bulunan gençlerin hepsine ulaşmak ve ulaştığımız herkese örgütlenmelere kazanmak biz Leninist gençliğin en büyük görevidir.

Faşizm başa çıkılamamış açık bir terörist diktatörlüktür. Bu, bütün ülkelerde aynı biçimde işler, kültürlere, tarihsel, ulusal, siyasal durumlara göre farklılık gösterse de kitleleri terörize etmek ve teslim almaya çalışmak noktasında aynı çizgide dururlar. Fakat yaşadığımız topraklarda faşizmin tüm bu azgınca saldırılarına karşı emekçi halklar gençler, kararlılıklarını eylemlerinde çok net ortaya koydular. Ailelerimizi arayıp tehdit ederek, evlerimize baskınlar yaparak ve tutuklamalarla, katliamlarla kaçınılmaz sonlarını durdurmaya çalışıyorlar. Kapitalizmin çöküşünün bir gerçeklik haline geldiğini, ayaklanmanın ayak seslerini duyar hale geldiğimizi bunun için harıl harıl çalışmamız gerektiğini hepimiz biliyoruz. Gençliğin ciddi bir kesimi artık devrimci bir arayışa girmiş durumdadır. Bu arayışa cevap olabilmek ve faşizme sokakları dar edebilmek için cüretle ve özveriyle çalışalım!

*“Ölüm nereden ve nasıl
gelirse gelsin
Savaş sloganlarımız
kulaktan kulağa yayılacaksa
Ve silahlarımız elden ele
geçecekse
Ve başkaları mitralyöz
sesleri,
Savaş ve zafer naralarıyla
cenazelerimize ağıt
yakacaksa,
ölüm hoş geldi, sefa
geldi...”*

Tanya

Yaprakların arasından sızan gün ışığının bir hışımla bütün
yüzümde dolaştığı o gün sordum ben;
Kim bilir yarın ne sancılarla kaldırılacağız,
Hangi sancılar bulacak bedenimizi,
Ve hangi sevda sirayet edecek damarlarımıza ...

Yıldızların arasından sızan,
yoldaşların gülümsemesinin bir hışımla her yere sıçraması
Gibi mi salıverecek kendini gün.
Yoksa boran fırtınası gibi sarsacak mı zaman.
Yıldızların arasından sızan gülüşlerden biri ben mi olacağım...
Kim bilir belki de bir gece ansızın yerle gök karışacak
Ve alt üst olacak zaman
Sovyetlerimiz doğacak,

Göklerde buluşmak istediğimizi
Yaşayacak, yaşatacağız.
Bir kadın bir oğul doğacak.
Ve başlayacak serüven...

Ritimli adımlarla bastıkları her beton
çatırdayacak.

Ne umutsuzluk,
ne de korku

Güvelenmeyecek hiç bir canlıda.

Pamuk ipliği gibi

Kopmaz bağlarla bağlı olduğumuz
canlarımıza

Sarılacak herkesin yüreği,

Çünkü;

Güneş ve ayın birbiriyle olan diyalektiği
gibiyiz.

Belki buluşamadık,

hiç dokunamadık yoldaşça ...

Ama bilirsin herkesin dört gözle beklediği o
anı.

Dünyanın her bir yanında bekler insan o eşsiz
manzarayı ,

Güneş ve ayın tutulmasını izlemek için,

Kasırganın eseceği o şanlı günün şenlikli
hazırlıklarıyla üstelik.

İşte o an yakındır...

İşte o zaman buluşacak bütün bedenler ,

O zaman söylenecek güneşi içenlerin türküsü
muazzam bir ay ışığında...

Nazım Ustaya Mektup

Sarya

Merhaba canım yoldaşım Nazım;
Uzun zamandır senden mektup alamıyorum. Bugünlerde nasılsın, neler yapıyorsun? Beni soracak olursan iyiyim. Keyfim yerinde. Sizin oralarda havalar nasıldır bilmem, ama burada hava günlük güneşlik. Havanın böyle güneşli olduğu bir günde şiir kitaplarımı, defterlerimi alıp en son beraber kahve içtiğimiz yere gittim. Mantradaki abiler, çocuklar, kuşlar, çiçekler, kel dağı ve deniz... Hepsi seni çok özlemiş. Oturup şiir okumaya başladım, notlarıma baktım. Notlarımla karıştırırken fark ettim ki, seni tanıyalı epey uzun zaman olmuş. Seninle ne zaman tanıştık, hangi dizeler tanışmamıza vesile oldu bilmiyorum ama iyi ki tanıştık. İyi ki buluştuk. Sana daha önce seninle paylaşmadığım bir anımı anlatmak istiyorum. Üniversite sınavına hazırlandığım zamanlar şiir kitaplarını alır okurdum. Bazı şiirlerini bir daha okur, bir insan nasıl bu kadar güzel yazabilir diye düşünüp, hayrete düşüp, aynı şiirleri tekrar okurdum. Sınava hazırlandığım için sıkı çalışmam gerekiyordu. Her gün dershanede test çözerdim. Test kitaplarımın boş olan her sayfasında kendi dizelerini görebilirsin. Edebiyat test kitabımda yaptığım yanlışları kontrol ederken senin şiirlerini kitabın her köşesine yazdığımı fark eden Edebiyat öğretmenim şiirlerin yanına: "Umarım Nazım'ın şiirleri gibi kaliteli bir üniversite hayatın olur." yazmıştı. Öyle de oldu Nazım Usta. Üniversiteye geldim ve Anka kuşlarıyla tanıştım. Sadece üniversite yaşamım değil bütün yaşamım değer kazandı. Bu da böyle bir anımdı. Hatırladıkça seni ve şiirlerini ne kadar çok sevdiğim geliyor aklıma.

Seni bu kadar çok sevmemin bir nedeni olmalı Nazım Usta. Şiirlerinin bin dilde olmasının, dünyanın seni paylaşamamasının bir nedeni olmalı. Herkes Nazım'ı aşk hayatıyla, Piraye'siyle, Vera'sıyla, Münevver'yle tanır. Ben aşk hayatınla pek ilgilenmiyorum doğrusu. Senin işçi sınıfına sevdalı bir komünist olmanla ilgileniyorum. Türk dilini ustalıkla kullanman, dünya görüşün ve kavganla ilgileniyorum. Sen insanların sınıfsız, sömürsüz, eşit bir şekilde yaşayacakları dünya için sürdürdüğün mücadeleden hiçbir zaman vazgeçmedin. Bu yüzden sana duyduğumuz sevgi, saygı ve hayranlık sonsuz.

Senden, senin dizelerinden çok şey öğrendik canım yoldaşım. Yüzünü bile görmediğimiz insanları sevmeyi, onlar için ölümü göze almayı, insanlıkta umut aramayı, gündüzlerinde sömürülmeyen geceleri aç yatılmayan ekmek, gül ve hürriyet günleri için işçi sınıfıyla beraber mücadele etmemiz gerektiğini, senin dizelerinden öğrendik. Çocukların ama bütün çocukların kırmızı elmalar gibi bir gülüşünün olacağı, onların sakallı askerler gibi öldürülmediği, şeker yiyebildikleri bir dünyanın sosyalizmle beraber kurulacağını senin dizelerinden öğrendik. "Bir vapur geçer Boğaz'a doğru. Nazım usulcacık okşar vapuru, yanar elleri..." dizeleri bize memleket özleminin kelimelerle ne kadar güzel anlatıldığını öğretti. Makineleşmek istiyorum şiirin dizeleri sanayileşmenin insanları nasıl makineleştirdiğini, kendi emeğine yabancılaştırdığını, düzenin bir çarkı parçası haline getirmeye çalıştığını öğretti. İpin ucundaki Tanya'nın, Benerci'nin, Japonya'daki atom bombalarından ölen çocukların yaşadığı acıyı kalbinde yaşamasaydın, bu kadar güzel şiirler yazabilir miydin diye düşünmeden yapamıyorum. Senin insan sevgin, senin memleketine olan sevdan, senin duyarlılığın, senin evrensel dilin, senin devrimci sanatın... Ah Nazım Usta ah! Bir daha hangi ana doğurur seni?

Mektubumdan da anlaşıldığı üzere seni çok özledim. En uygun zamanında seninle tekrar bir araya gelmek benim için çok büyük bir mutluluk olur. Biliyorum yine çok yoğunsun, görüşme olasılığımız düşük ama umudu var büyük insanlığın umutsuz yaşanmıyor. Motorları maviliklere süreceğimiz günlere olan inancımınla yaşıyorum. Seninle tekrar bir araya gelecek olmanın umuduyla yaşıyorum. Sevgiler...

Onları Döktükleri Kanda Boğacağız!

17 Haziran 2021...

Bugün Deniz Poyraz adında genç bir kadın yoldaşımız katledildi. HDP üyesi Deniz Poyraz, HDP İzmir İl Örgütü'nde gerçekleştirilen faşist saldırı sonucu katledildi!

Katilin kim olduğu açık! Deniz Poyraz yoldaşı katleden faşist devlettir. Sürekli polis gözetiminde olan il binasına silahlarıyla giren, saldırı gerçekleştiren dinci-faşist çeteleri, devletin polisi "görmüyor"! Bu saldırı bizzat faşist devlet tarafından gerçekleştirildi.

Her geçen gün saldırıların daha da katmerleştiği günleri yaşıyoruz. Bugün, Kürt halkına yapılan bu saldırı ne ilk ne de son olacak! Tehditler savurmaya devam eden dinci-faşist iktidar korku ve baskı politikasıyla emekçi halkları, işçi sınıfını, Kürt halkını, gençleri, kadınları kanla, saldırılarla sindirmeye çalışıyor! Faşist devlet ve dinci-faşist iktidar ne kadar saldırırsa saldırısin devrimci iradeyi teslim alamayacak!

Bugün bu saldırı sadece Kürt halkına yönelik değildir, bu saldırı devrimin tüm toplumsal güçlerine yönelik gerçekleşmiş saldırıdır! Bu saldırılar karşısında devrimin toplumsal güçleri büyük bir cesaretle, öfkeyle karşılığını verecektir. Bu saldırıları başta biz devrimci gençlik olmak üzere sokaklarda, meydanlarda öne çıkarak, militan bir pratik sergileyerek boşa düşüreceğimizden

kimse tereddüt dahi etmesin!

Saldırılarınız kar etmeyecek! Deniz yoldaşın annesinin dediği gibi “Bir Deniz gider, başka Denizler doğar, yılmayacağız!” Korku ikliminizi birleşik mücadelemizle tuzla buz edeceğiz! Her alanda tel tel dökülen iktidarınızı alaşağı edeceğiz! Ya kazanacağız, ya kazanacağız!

**Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Mücadele Birliği!
Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!**

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Kapitalizmden Alacaklıyız, Hesabını Sormaya Geliyoruz!

5 Haziran 2021

Bugün burada pandemi ile birlikte katlanarak artan, biz liseli öğrencilerin yaşadığı niteliksiz, gerici, dinci-faşist, baskıcı, paralı, kapitalist eğitim sistemine karşı gençliğin öfkesini ve isyanını dile getirmek için toplanmış bulunuyoruz.

Geçtiğimiz sene 11 Mart'tan bu yana kapitalist eğitim sistemi, online eğitim ile birlikte daha da niteliksiz ve verimsiz hale geldi. Pandemi ile birlikte online eğitim kararı alıp, online eğitim programının alt yapısını oluşturmayan, öğrencilere internet, telefon, tablet gibi gerekli materyalleri sağlayamayan ve öğrencileri birçok sorunla karşı karşıya bırakan burjuva eğitim sistemi gericiliğini, çürümüşlüğünü, geleceğe dönük hiçbir planının ve gençliğe verebileceği hiçbir şeyinin olmadığını gençliğe bir kez daha kanıtlamış oldu. Ekonomik kriz ile birlikte sadece eğitim sistemi değil, biz liselilerin, üniversite gençliğinin yani milyonlarca öğrencinin hayatı da niteliksizleşti. Maddi koşullardan dolayı birçoğumuz eğitime ara verip, hayatlarımızı idame ettirebilmek için iş yerlerinde/fabrikalarda çalışmak zorunda kaldık, birçoğumuz aile baskısından dolayı psikolojik sorunlar yaşadık, birçoğumuz burjuva düzenin verdiği gelecek kaygısından ve düzenin dayattığı çıkışsızlıktan kaynaklı intihar edip, yaşamlarımıza son verdik. Kapitalist sistem gençliği sadece geleceksizliğe ve intiharlara sürüklüyor. Geçinemediği için intihar eden yüzlerce işçi gibi, geleceksizlik ve çıkışsızlık

sarmalında sıkışan onlarca genç arkadaşımızı intihara sürükleyen düzen aynı düzendir.

Ama toplumsal sorunların derinleştiği, çelişkilerin giderek büyüdüğü emperyalist kapitalist sistem çatırıyor. Ekonomik ve siyasal krizlerin büyüdüğü, devrimci durumun, sermaye sınıfının ve faşizmin korkularını büyüttüğü bugünlerde Boğaziçi direnişi ile birlikte büyüyen gençliğin isyanına, oy moy yok hastasıyla tepkisini ortaya koyan, pandemi döneminde eğitim sistemini durma noktasına getirdikleri için milyonlarca liselinin öfkesini bileyen, gençliğin öfkeli ruh hali eşlik ediyor. Sermaye sınıfı ve faşizm yaşadığımız topraklardaki devrimci durumun farkında ve devrimi biraz daha ertelemek için elinden geleni yapıyor. Bunun için ilk olarak toplumun en dinamik yapısı olan bizlere yani gençliğe saldırıyor. Müfredatı din üzerinden şekillendirerek, daha ilkokuldan tek millet, tek vatan gibi şoven düşünceleri ile gençliği zehirlemeye çalışıyor. Gençliği; mafyatik örgütlenmeler, dinci gericilik, burjuva kültür ile yozlaştırıp çürütmeye, ücretli kölelik düzeninin biatçısı, fabrikalarının makineleri, makinelerinin çarkları haline getirmeye çalışıyorlar.

Bizler, gençliğe hiçbir olumlu gelecek vaat etmeyen, geleceksizlik, işsizlik, yoksulluk, baskı dolu bu düzenin bir parçası olmayacağız! Gençliği, kadınları, işçileri, LGBTİ+'ları öldüren bu sisteme karşı mücadele edeceğiz. Çünkü biliyoruz, demokratik, özerk, bilimsel, anadilde ve parasız eğitimin ancak sosyalizm ile geleceğini, çünkü biliyoruz bu pisliği ancak ve ancak devrimin temizleyeceğini.

Tüm liseli öğrenci arkadaşlarımıza çağrımızdır! Politik özgürlük kazanılmadan, akademik özgürlük kazanılamaz! Nitelikli, bilimsel, parasız, anadilde bir eğitim almak, geleceksizlik sarmalından kurtulmak ve insanca yaşamak istiyorsak bunu ancak çoğunluğun, işçi sınıfının iktidarda olduğu bir sistemde

elde edebiliriz. Yani sosyalizmde! Gelin hep birlikte sorunlarımızın kaynağı olan kapitalizme ve faşizme karşı DÖB saflarında birlikte mücadele edelim! Yeni ve özgür bir dünyayı kurmak için işçilerle, emekçilerle, kadınlarla, Kürt halkıyla, LGBTİ+'larla omuz omuza kavgayı büyütelim, komitelerde birleşelim!

DENİZLERİN YOLUNDA DÖB SAFLARINA

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ / DÖB

**Kapitalizmden Alacaklıyız! Hesabını Sormaya Geliyoruz!
Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim Sosyalizmde!**

**Devrimci
Öğrenci
Birliği**

Ya Bir Yol Bulacağız, Ya Da Bir Yol Açacağız!

Burjuvazi ve dinci-faşist iktidar her şeyi eline yüzüne bulaştırmış durumda, demagoji ve yalanlarla kendini kurtarmaya çalışıyor. Devrime daha da yaklaştığımız bugünlerde toplumun her kesiminde bir hareketlilik ve bu farklı toplumsal kesimlerin eylemselliklerine tanık oluyoruz. Özellikle toplumun en dinamik yapısı olan gençlikte! Devrimci öğrenciler bu hareketliliklerde ve eylemselliklerde öncü rolünü oynuyor. Pandemi süreci boyunca yaşanan ekonomik kriz, maddi sıkıntılar, aile baskısı, nitelsiz eğitim ve anti-bilimsel eğitim liseli öğrencilere bu düzenin çürümüşlüğü ve kurtuluşun ancak ve ancak bu düzenin yıkılması ile olacağını gösterdi. Liseli öğrenciler de pandeminin başından beri hiçbir zaman gündemden düşmedi ve kapitalist eğitim sistemini sosyal medya mecralarından, sokak röportajlarından, basın açıklamalarına kadar birçok şekilde teşhir etti ve etmeye devam ediyor.

Liselilerin öfkesi, isyanı bu kadar büyük olduğu halde neden liselilerin geniş kesimlerini sokaklarda, eylemlerde göremiyoruz? Sokak eylemlerinin giderek yoğunlaştığı, halk ayaklanmanın bir nefes kadar yakın olduğu bugünlerde pandeminin başından beri gündemden düşmeyen ve nitelsiz eğitimin devam ettiği her geçen gün öfkesi bilenen liselileri hala sokakta göremiyoruz. Bunların sebeplerini şu şekilde sıralayabiliriz;

a) Marx ve Engels'in de dediği gibi kapitalist toplumda aile, devletin en küçük yapı birimidir. Bu söz günlük hayatta da

kendini sürekli kanıtlar. Liseli okurlarımız bu ifadeyi pratik yaşamında görerek öğreniyor zaten (hele ki örgütlenme dönemlerinde). Biz komünistler kapitalist toplumda aile yapısına karşıyız çünkü aile, çocuğu üzerinde kurduğu otariter düzen ile burjuvazinin gençlikten isteklerini kendi sözüymüş gibi bir bir çocuğuna uygulamak ister. Genellikle şu şekilde olur; “Okulunu bitir, üniversiteni oku, askerliğini yap, evlen, çoluk çocuk sahibi ol. Genç kadınlar için ise baskı süreci okul-ev arasında gitmek mezun olunca da hemen burjuva kültür anlayışının dayatması ile yine benzer dayatmalar ile karşı karşıya kalır. Genç LGBTİ+ arkadaşlarımızın yaşadığı baskı ve dışlanmışlık sürecininin bu örneklerden daha ağır olduğunu tahmin edebiliyoruz. Örgütlenme ve baskıcı aile bağlarına karşı çıkma sürecindeise bu cümleye birkaç kelime daha eklenir; “Kendi ayaklarının üzerinde dur, o zaman yap siyasetini.” ama bunun ne kadar muğlak bir ifade olduğu, bizleri sadece çalışma, borç ödeme ve burjuva dünyanın dayatmalarına karşı mücadele etmekten alıkoyduğunu söylemeden geçemeyeceğiz. Ailemizin bizden istediği bu istekler tam da burjuvazinin yaratmak istediği gençlik profiline uyuyor. Aile; büyütme, cebine harçlık koymak, okutmak, sigara parası vermek karşılığında, çocuğundan bu isteklerini yerine getirmesini ister. Bu istekleri burjuvazinin istediği için değil, burjuvazi tarafından zorunda bırakıldığı için ister. Sonuçta anne ve babalarımız da makinenin bir dişlisi haline gelmiş ve sömürüyü iliklerine kadar hissetmişlerdir. Bu zorunluktan da bahsetmek gerek tabii. Burjuvazi istediği döngüyü kurmuş durumda, bu döngü asgari ücret ile işçileri çalıştırarak bir aile bakmasını ve kendisine yeni çarklar (bu sömürü düzene uyan, robotlaşmış yeni işçiler) yetiştirme döngüsüdür. Ve çocuk bu talepleri yerine getirip bir makine dişlisi haline dönüşürse hem kendisini büyüten ailesine yaşlandıktan sonra maddi olarak yardım edebilir hem de burjuvazinin istediğine dönüşebilir. Son cümle kapitalist toplumda aile yapısının nasıl işlediğini anlatan örneklerden biri sadece. Bu döngü çarklardan birinin takılmasıyla bozulacak bir döngü ama.

Liselilerin örgütlenmesinin önündeki ilk engel kapitalist toplumdaki aile yapısıdır. Beynimizi örümceklendiren burjuva ideoloji ve burjuva kültürle savaşımızı kazandığımızda statükosunu ve oturmuş anlayışını korumaya çalışan ailelerimiz çıkıyor. Ancak ailelerimize karşı bizlerin kararlılığı, iradesi ve onları kazanmaya yönelik ikna çabalarımız büyük bir önem arz ediyor. Çünkü biz liselilerin büyük çoğunluğu işçi, emekçi ailelerden geliyoruz ve ailelerimiz de yoksulluğu, baskıyı, patronların acımasız sömürsünü sonuna kadar hissediyoruz, ancak savaşı kazanabileceğimize dair umutsuzluk ve kendi kurtuluşumuzu kendimizin gerçekteşireceği anlayışının eksikliği sorunlar yaratıyor.

b) Liselerde örgütlülük. Aslında liseli gençlik; tag çalışmalarıyla, sosyal medya gruplarıyla bizlere nasıl örgütlendiğini gösterdi. Ancak asıl sorunun bu örgütlülüğün sokağa taşınamaması olduğunu düşünüyorum. Bu biz leninist gençler için büyük bir sorun, bu sorunu açıklığa kavuşturmak gerekir. Liseliler, refleksif davranarak binlerce kişilik sosyal medya gruplarında örgütlenerek tag eylemleri ile sesini duyurdu. Bu örgütlülük sokağa yansımada, liselilerin burjuvaziye karşı öfkesi ve bu kadar hızlı örgütlenmesi burjuvaziye korkutmaya ve sınavların zorunlulu olmayacağı kararını almaya yetti. Biz liseli DÖB'lüler ise liseli genç arkadaşlarımızı, burjuvazinin çürümüş ideolojilerinin yıkıcı etkisinden kurtarmak için onlar ile iletişime geçmeli, liseli arkadaşlarımız ile sıkı bağlar kurmalı onlara politik özgürlük kazanılmadan, akademik özgürlüğün kazanılamayacağını öyle ya da böyle açık ve net bir şekilde anlatmalı ve onlara devrim saflarına, deniz bayrağı altında iktidara giden yola ikna etmeliyiz.

c) Liseli gençliğe öncü olabilecek devrimci bir örgüt. Liseli öğrencilerin birçoğu ilk örgütlendiği zaman politik olarak neyi nasıl yapmak gerektiğini tam kavrayarak mücadeleye atılmayabilir, yaşamın kendisi çoğu zaman pratik mücadeleye

iter insanları. Eğer örgütlendiği örgüt reformist ve oportünist ise bu örgütlülük baştan ölü doğmuştur, burjuva ideolojilerle bağlarını koparmayan her anlayış dönüp dolaşıp burjuvaziye döner. Devrimci durum bu kadar gelişmişken topraklarımızda, sınıflar son hazırlıklarını yapmaya başlıyor. Herkes tarafını tutmaya başlıyor. Ya işçi sınıfının yanında ya da burjuvazinin yanında olacak bir seçim yapmak zorunda herkes. Liseli gençlikte bu durumdan haberdar ve bir taraf tutmak zorunda. Gençliğin kafasını karıştıran ise hangi sınıfın yanında olacağı değil, hangi siyasetin proleteryanın yanında olduğudur. İşte bu kafa karışıklığı gençliği kapitalizmin pisliklerinden oluşan reformizm-oportünizm bataklığına batırmadan, liseli gençliğe ulaşmalı onlara Denizlerin bayrağı altında Liseli DÖB saflarında olmaları gerektiğini, teorik ve pratik mücadelemiz ile anlatmalı ve onları, proleteryanın devrim bayrağı altında toplanmaya çağırmalıyız. Çünkü, devrime giden yolun önüne koca bir kütük gibi duran reformizm ve oportünizm, devrimci olmak isteyen yeni güçleri kendi saflarına çekerek, boş vaatler ile umutlandırarak, Marksizmi çarpıtarak burjuvaziye hizmet eder. Burjuvazi ile dövüşüyormuş gibi görünen bu anlayış, aslında devrimci enerjii burjuvaziye payanda eder. Burjuva ideoloji ve burjuva kültür ile burjuvaziye karşı savaş olmaz!

Liselilerin örgütlenmesinin önemi üzerine, liselilerde genel olarak gördüğümüz sorunları anlattık. Liseliler dinamik ve uzlaşmaz yapısıyla her alana devrimci coşkusunu taşıyor ve en militan eylemlere dahi devrimci cürreti ile geri adım atmayan yapısıyla imzasını atabiliyor. Liseli öğrencilerin örgütlenmesi, devrim mücadelesinin büyümesi geleceğin proleter devrimcilerinin yetişmesi ve gençliğin öfkesinin düzene karşı yönelmesi için oldukça önemlidir. Bunun için liselileri örgütlemek en etkin yöntemleri bulmalıyız.

Denizlerin Yolunda, DÖB Saflarına!

İstanbul'dan Bir Liseli DÖB'lü

Bir Fırtına Yaklaşıyor!

Faşizm... 80 darbesiyle tamamen kurumsallaşmış devlet biçimi. Devrimci durumun gözle görülür bir biçimde güçlendiği ve sermaye egemenliğini tehdit eder hale geldiği zamanlarda, sermaye sınıfı bu tehdidi tamamen yok etmek veya hafifletmek amacıyla tüm devlet kurumlarının faşistleştirdi ve faşist kitle tabanını örgütledi. Ama faşizmin tüm ağır saldırılarına rağmen devrimci güçlerin, işçilerin, Kürt halkının, gençliğin her seferinde faşist saldırılara başkaldırması çok da uzun sürmedi.

Deniz'lerden bugünlere durum çok da farklı değil. Bugün bizler onların ışığında faşizme, kapitalizme saldırmaktan korkmuyoruz. Bunun da farkında olan kapitalist sistem tüm silahlarıyla işçi sınıfına, kadınlara, öğrencilere, Kürt halkına ve ezilen, sömürülen tüm yoksul halklara saldırmaktan aşağı kalmıyor. Kadınların taciz-tecavüze uğradığı veya şiddet görüp öldürüldüğü, maçların ve ardından gelen kutlamaların binlerle ifade edilmesine rağmen 1 Mayıs'ta işçilerin çalışmak zorunda kaldığı ve "1 Mayıs Taksim'dir" diyen öğrencilerin ve işçilerin darp edilerek gözaltına alınması... Bunlara daha örnek verilebilir ama şimdilik burada duralım.

Bugün, Filistin'de Siyonist İsrail'in saldırıları olurken Türkiye'deki faşistlerin bunlara desteğinin sözde, "Müslümanlık" adı altında döktüğü yaşların timsah gözyaşı olduğunu unutmayalım. Oysa devrimciler - başta Denizler olmak üzere- 50 yıldır Filistin halkının yanında savaşıyor. Keza Kolombiya için de durum aynı. Nasıl ki gezide ve kanlı 1 Mayıs'ta işçilerin üzerine silahlarla

saldırdılar ise orada da durum aynıydı ve onun(Kolombiya) için dökülen sahte gözyaşları da aklımızı karıştırmasın. Devrimci durumun yükseldiği zamanlarda faşist devlet, silahlarını çekmekten aşağı kalmaz.

İşçi sınıfının, öğrencilerin, kadınların söz söylemesine bile tahammül edemeyen faşizm, gözaltılarla, tutuklamalarla, faili meçhullarla, şiddetle, devrimci işçi sınıfının, ezilen yoksul kesimlerin gücünü zayıflatmak istiyor. Fakat biz onlara sözümüzü Gezi Ayaklanmasında, 6-8 Ekim Serhildanı'nda, her köşebaşında bir tane olan işçi grevlerinde, kadın eylemlerinde, Boğaziçi eylemlerinde ve bugün de Filistin ve Kolombiya için sokaklarda söylüyoruz ve söylemeye devam edeceğiz. Faşizmi, kapitalizmi yıkacağız!

Çünkü sadece fikirlerinden ya da ulusundan, konuştuğu dilinden kaynaklı insanların özgürlüğü veyahut canı ellerinden alınıyor. İnsan sağlığı da dahil olmak üzere her şeyin sadece bir meta olduğu bir sistemde yaşıyoruz -tabii buna yaşamak denirse. Bir annenin gözyaşının oğlunun/kızının ölümünden değil, onların başarılarından dolayı sevinçle dolması için bizim son gücümüzle savaşmamız gerekiyor. Denizlerin kırdığı buz tamamen yok edilmediği sürece kanlar akmaya, insanlar zindanlara atılmaya ve canlarımız acımaya devam edecek. Gün, gaspedilen haklarımızın, akan kanlarımızın, öldürülen kadınlarımızın, eğitimini alamayan öğrencilerin ve alamadığımız nefesin hesabını bu sistemden sorma, devrim ve sosyalizm uğruna sokaklara dökülme günüdür.

Bir fırtına yaklaşıyor! DEVRİM yakındır!

Adana'dan bir DÖB'lü

Devrim Günceldir, Devrim Programı Herkese Götürülmelidir!

Son süreçte gelişen ifşaatlar ile birlikte faşizmin çürümüştüğünü ve faşizme karşı ne yapmalı sorusunu ETHA (Etkin Haber Ajansı)'nın bizle yaptığı röportajda tartıştık. Cevaplarımızı sizlerle paylaşıyoruz.

1- Kapitalist sistem ve onun yaşadığımız topraklardaki siyasal örgütlenmesi dinci-faşizm tepeden tırnağa çürümüş durumda. Bu çürüme bugün başlayan bir şey değil. Kapitalist üretim ilişkileri asalaklaşma eğilimindedir, burjuvazinin sınai üretimden kaçıp doğal olarak kupon kırpmaya başlaması çürümenin sistemin bağrındaki kendi isleyişinin bir sonucudur. Ama aynı zamanda yaşadığımız topraklarda uzun iç savaş ve devrimci mücadelenin egemenler üzerinde oluşturduğu baskı bu çürümeyi derinleştirir ve ilerletir. Devlet-mafya-kontra ilişkilerinin iç içeliği ve bu ifsaatların gerçekleşmesi kaçınılmazdı. Faşizm egemen olduğu günden bu yana mafya ve paramiliter yani kontra örgütlenmelerle iç içeydi ve uzun yıllar boyunca her türlü uyuşturucu, kara para ve mafyatik örgütlenmeyi birlikte planladı. 70'li yıllarda devrimci mücadelenin en güçlü olduğu dönemde bizzat devlet eliyle örgütlenen ve sokaklara salınan paramiliter örgütlenmeler, mafyalar işçilere, devrimcilere yönelik onlarca katliamı gerçekleştirdi. Dinci faşizmle birlikte bu mafyaların devletin tepesine kadar yükseldiğini görüyoruz ve bugün olan biten bir iç hesaplasmadan ziyade devrimin tepede yaratmış olduğu çatlakların kendi aralarında yaratmış olduğu çatışmadır.

Bu açıdan bu sadece AKP ile anlatılabilecek bir durum değil, kurumsallaşmış bir devlet anlayışı içindeki çatışmanın sonucudur.

2- Bir ifadeye katılmadığımızı belirterek başlamak istiyorum. Derin devlet kavramı burjuva devlet aygıtını yorumlayan Marksistler-Leninistler açısından doğru bir kavram olarak durmuyor. Burjuva devlet aygıtının içinde devletin diğer kurumlarından veya egemenlerin diğer kesimlerinden habersiz, onların rızası ve her türlü desteği alınmaksızın oluşmuş bir aygıt varmış gibi yansıtılıyor. Aksine burjuvazinin tepeden tırnağa faşistleştirilmiş devleti paramiliter örgütleriyle, mafyasıyla, polis, ordu, zindanlar, mahkemeler ve vergi kurumlarıyla tepeden tırnağa işçi sınıfına ve emekçilere düşman olarak şekillenmiş durumda. Derin devlet diye ifade edilen bu güçler faşist devletin en önemli kurumlarından olan vergiler ve kayıt dışı gelirler ile beslenen, desteklenen, hazırlanan ve halkın üstüne salınan güçler. Bu birimler devletten bağımsızmış gibi görünse de sermaye sınıfı devletin en tepesinden birçok

kademesine kadar emperyalistlerin tüm destek ve onayını alarak burjuvazi gerici iç savaşı kazanabilmek için bu birimleri ve bu vahşi unsurları kullanmaktan hiçbir zaman geri durmadı. JİTEM örgütlenmesi veya dinci-faşizmin uzantıları olan paramiliter dincigerici örgütlenmeler, devletin en üst noktasına kadar yükselen mafyalar... Bu çelişkiler onların yani karşı-devrim cephesinin içinden, yani onlardan olan birinin ifşaatlarıyla giderek derinleşti uzun zamandır burjuvazinin ekonomik ve politik krizinden bahsediyoruz, bu ifşaatlar politik krizi derinleştirme, onların

saflarını güvensiz hale getirme, onlar arasındaki keşmekeşi büyütme açısından önemli bir yerde duruyor. Elbette toplumun geniş kesimleri, emekçi kitleler, gençliğin büyük çoğunluğu bu iç kavgayı görüyor, zaten ekonomik krizin getirdiği yıkımın beraberinde artan politik baskılar, derinleşen geleceksizlik, işsizlikten bunalmış durumda ve dinci-faşist iktidarın bundan sorumlu olduğunun farkında, düzene karşı öfke giderek cisimleşiyor. Ayrıca bu ifşaatlerin halkın bilincinde daha derin bir etki bıraktığını düşünüyorum, ancak bu çatışmanın iki taraf arasında devam eden ve geniş kesimlerin uzaktan izlediği bir biçime dönmemesi gerekiyor. Bu çürümüş düzeni teşhir etmek ve pratik politika sorunu haline gelen devrimi örgütleyebilmek için dinci-faşizmin içinde bulunduğu politik krizden yararlanmak gerekiyor. Milyonlarca insanın gözleri önünde devam eden bu iç kapışmada emekçilerin özelde gençliğin, bu ifşaatlerin yaratacağı, kitlelerin katılmadığı, faşizme karşı devrimci bir mücadele verilmeden, bu düzen yıkılmadan gerek bir değişimin olmayacağını anlaması gerekiyor. En başta gençliğin geniş kesimlerinin ve milyonlarca emekçinin, kadının, LGBTİ+ların, Kürt halkının kendi talepleriyle katılacağı ve politik iktidarın fethiyle sonuçlanacak, sonuç alıcı bir mücadeleye yakıcı bir şekilde ihtiyacımız var.

3- Yaşadığımız topraklar faşizmin devrim mücadelesinin parçası olan güçlere karşı nasıl vahşice saldırdığının, nasıl binlercesini acımasız işkencelerden geçirdiğinin, katlettiğinin, zindanlara tıktığının örnekleriyle dolu. 2015 yılı sonrası mücadelenin daha da sertleştiği bir döneme girdik. Egemenler, egemenliklerini zor yolu dışında başka bir şekilde sürdürebilecek durumda değildi. Bunu da her türlü yıkımı, katliamı, işkenceyi, kaçırma, kaybetmeyi, ajanlaştırma çabalarını yoğunlaştırdılar. Bu saldırıların yoğunlaşmış olması gençliğin devrimcileşmesinden, toplumsal mücadelenin güçlü bir parçası haline gelmesinden duydukları büyük korkudandır. Bu saldırılar faşizmin sistematik hale gelen saldırılarının bir parçası, bu açıdan gençliğin devrimci

saflara daha yoğun ve güçlü bir şekilde katılması için ısrarlı bir politik faaliyet yürütmemiz gerekiyor, aynı zamanda bu saldırıların özel amacı da psikolojik olarak devrimci güçler üzerinde korku yaratmaktır, bu saldırıların boşa düşürebilmesi için düşmanımızı iyi tanımak ve yönelen her saldırının teşhirini yapıp bu saldırıların bizi yıldırmadığını ve nasıl boşa düşürüleceğini, yani daha fazla sokakta olarak püskürtebileceğimizi göstermeliyiz.

4- Gezinin 8.yıldönümünü yaşarken Boğaziçi ile başlayan ve birçok kente yayılan öğrenci hareketi topluma güçlü bir hareket olarak ortaya çıktı ve öğrenci gençliğin geniş kesimlerinin özlemlerini ifade etti. Başlayan bu hareketin daha sürekli olabilmesi ve gelecekte patlak verecek toplumsal hareketlerle daha sıkı buluşabilmesi ve daha geniş öğrenci gençlik kesimlerin ulaşabilmesi için kitle örgütlerinin yaratılması gerekiyor. Bunlar komite, konsey ve meclisler olarak ifade edilebilir. Bu süreçte harekete geçen tüm öznelerle bu mücadele organlarında birleşmek gerekiyor aynı zamanda öncü devrimci öğrencilerin öğrenci gençliğe politik şiarları yani bir devrimin zorunluluğu ve bu devrimin zaferi için devrimci hareketin militan bir gücü olarak işçilerle, kadınlarla, Kürt halkıyla birlikte mücadele edilmesi gerektiği bilincini götürmeliyiz. Aynı zamanda üniversite dayanışmalarının içinde yer alan öznelerle bu sürece bir yön verme adına koordinasyon ve iletişim güçlendirilmeli. Ama devrimci öğrenciler olarak öfkeli olan ve bir şeyler yapmak isteyen bağımsız kitlelere ulaşmak için toplumsal gündemleri iyi değerlendirmek ve kapitalizmin, burjuva toplumun ve devletin nasıl çürümüş olduğunu anlatmalıyız. Birleşik mücadele anlayışının kitle örgütlerinde, bağımsız kesimlerde olgunlaştırılması gerektiğini düşünüyorum. Bu dönemi tanımlayacak olan hat cüret, sokağa dayanan militan mücadele ve gençliğe götürülecek ayakları yere basan, politik olarak net olan bir devrim programının taşınması olduğunu düşünüyorum.

Stalin'in “Anarşizm Mi? Sosyalizm Mi?” Kitabından Notlar - I

I.) *“Modern toplumsal yaşamın eksenini sınıf savaşıdır. Bu savaşıma ise, her sınıfın kendi ideolojisi yol gösterir. Burjuvazinin kendi ideolojisi vardır - bu ideoloji, **liberalizm** denen ideolojidir. Proletaryanın da kendi ideolojisi vardır, bu da bilindiği gibi, **sosyalizmdir.**”*

Bu paragrafın Marx ve Engels'in birlikte yazdıkları “Komünist Parti Manifestosu'nun ilk paragrafıyla bir paralelliği olduğu görülüyor. Manifesto'nun girişinde yazan, “Bugüne kadarki bütün toplumların tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir.” cümlesinde, eskisinden yenisine, yani modern topluma kadar toplumsal yaşamı, sınıf mücadeleleri belirler deniyor. Ama elbette bu mücadeleler yönemsiz ve programsız ilerleyemez, amaçlarına varamazlar. Stalin, Manifesto'da ilk cümleden farklı olarak bir ekleme yapmış. İdeolojilerin sınıfsallık üzerinden ve sınıf savaşımının belirleyiciliği üzerinden var olduğunu vurgulamış. Sınıflar ideolojisiz yapamazlar. Her sınıf mecburi olarak kendi ideolojisinin silahına sarılmak ve ona göre yolunu yordamını belirlemek zorundadır. Karşıt çıkarılara sahip olan bir toplumda birbirine karşı fikirlerin hareketi sınıflar savaşımının bir yansımasından öte bir şey değildir.

II.) *“Reformizm (Bernstein vb.) için sosyalizm, sadece uzak bir amaçtır, başka bir şey değil. Reformizm, gerçekte sosyalist*

devrimi reddeder ve sosyalizmi barışçıl yollardan kurmaya çalışır. Reformizm, sınıf savaşımını değil, sınıfların işbirliğini öğütler. Bu reformizm günbegün erimekte, giderek her geçen gün tüm sosyalist niteliklerini yitirmektedir, onun için burada, sosyalizmin tanımlandığı bu makalelerde onun incelenmesine kanımızca hiç de gerek yoktur."

Reformizm hem sınıf savaşımını reddettiği ve en önemlisi proletaryanın iktidarını devrimle kurmayı reddettiği için sosyalist niteliğini yitirmiştir. Yani mevcut burjuva devleti bir devrim yoluyla yıkıp yerine proletaryanın iktidarını kurmayı savunmadan sosyalizm savunulamaz. Lenin, sadece sınıflar savaşı teorisini kabul eden bir kimsenin henüz Marksist olamayacağını, çünkü bu kişinin burjuva düşüncesinin ve burjuva politikasının çevresinden çıkmamış olduğunu söylüyordu. Lenin'e göre, Marksizmi sınıf savaşımı öğretisine indirgemek, onu bozup burjuvazi için kabul edilebilir bir öğretye indirgemek demektir. Lenin sınıf savaşımının kabulünü, proletarya diktatörlüğünün kabulüne kadar genişleten bir kişinin Marksist olabileceğini düşünüyordu.

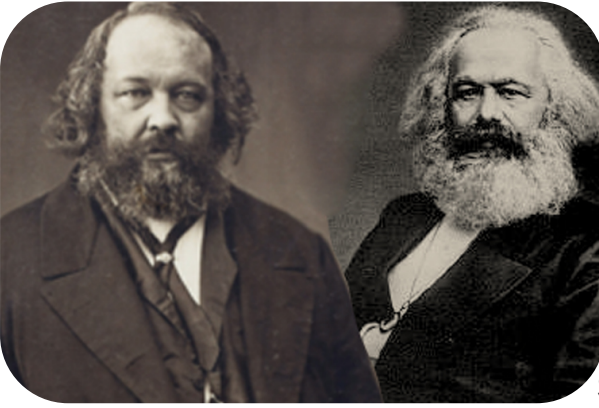
III.) "Biz 'anarşizm' sözcüğünü söyleyince küçümseyerek başını çevirip bir el işaretiyle onu reddeden ve 'Ammma da buldunuz uğraşacak şeyi, sözünü etmeye bile değmez!' diyen insanlardan değiliz. Böyle ucuz bir 'eleştirinin hem yakışsız ve hem de yararsız olduğunu sanıyoruz."

Zaten Stalin'in bahsettiği "eleştiri" ortalama insanların klasik eleştirisidir. Sosyalistler doğal olarak anarşizm gibi bir öğretiye bu şekilde yaklaşmazlar. Sosyalistler, anarşizmin sınıfsallığını ve sınıfsallığa bağlı olan felsefi yöntemini/bakışını incelerler. Yani anarşizmin modern kapitalist toplumun sınıflarından olan büyük-burjuvazi, küçük-burjuvazi, proletarya vb. ile ilişkisine ve felsefi metodunun diyalektik mi metafizik mi olduğuna ve felsefi bakışının materyalist mi idealist mi olduğuna bakarlar.

IV.) "Ayrıca biz, anarşistlerin 'arkalarında kitle bulunmadığı ve bu nedenle hiç de o kadar tehlikeli olmadıkları' düşüncesiyle avunan insanlardan da değiliz. Sorun, bugün kimin ardından daha büyük ya da daha küçük 'kitlelerin' gittiği sorunu değildir; önemli olan, öğretinin özüdür. Eğer anarşistlerin öğretisi doğruyu dile getiriyorsa, elbette ki yolunu açacak ve kitleleri etrafında toplayacaktır. Buna karşılık eğer sağlam değil de yanlış bir temel üzerinde kurulmuşsa, o zaman fazla dayanamayıp ayakları havada kalacaktır. Ancak, anarşizmin çürüklüğünün kanıtlanması gerekir."

Bir öğretinin kitlesi ne kadar büyük olursa olsun, o öğreti ne kadar konuşulursa konuşulsun eğer o öğreti doğru değilse, yani olaylara materyalist ve diyalektik değil de maddesellikten uzak idealist ve metafizik bir şekilde bakıyorsa yenilgiye uğrar. Çünkü o, maddi yaşamla bağlı olmadığı için ölü bir öğretiler. Bu öğretiyi toplumsal yaşama uygulayanlar, Don Kişot'tan öte bir şey olamazlar. 1917 Ekim Devrimi, Doğu Avrupa devrimleri, Çin Devrimi, Küba Devrimi vb. gibi yaşamdan pratikler, Marksizm-Leninizmin yaşamla ne kadar sıkı sıkıya bağlı olduğunu ve dünyayı açıklamaktaki haklılığını kanıtlamıştır. Lakin sosyalizmin bu ülkelerin bazılarında almış olduğu geçici yenilgiler, Marksizm-Leninizmin dünya gerçekliğine uygun olmadığı yönünde yüzeysel ve sığ söylemlerin ortaya çıkmasına sebep olmuş ve liberal teorisyenler sosyalizmin geçici yenilgisinin ardından

“Tarihin Sonu” diye sınıf mücadelelerinin son bulunduğu, “liberal demokrasilerin” tüm dünyaya yayılacağı türünden safsataları yaymışlardır.

Sosyalizmin 1991'de SSCB'nin çözülüşüyle

almış olduğu geçici yenilgiden günümüze kadarki 30 yıllık zaman diliminde bu fikrin adından bahsedilmeyecek, tartışması yapılmaya gerek kalmayacak kadar safsatadan, hayatın gerçekliğini açıklamaktan son derece uzak bir fikir, bir tez olduğu ortaya çıkmıştır. Sovyetlerin çözülüşünden sonra artan gericilik, emperyalist saldırılar, 21. yüzyılda başlayan halk isyanları ve kapitalizmin genel bunalımı, tarihin işçi sınıfının iktidarı ele geçireceği zamana kadar süreceğini bize öğretmektedir.

V.) “Anarşizmin temel taşı **bireydir**; anarşizme göre, bireyin kurtuluşu, kitlenin, kollektifin kurtuluşunun baş koşuludur. Anarşizme göre, biret kurtulmadığı sürece kitlenin kurtulması olanaksızdır. Onun için de sloganı şudur: 'Her şey birey için'. Buna karşılık Marksizmin temel taşı **kitledir**. Marksizme göre, kitlenin kurtuluşu, bireyin kurtuluşunun baş koşuludur. Yani Marksizme göre, kitle kurtulmadığı sürece, bireyin kurtuluşu olanaksızdır. Onun için de sloganı şudur: 'Herşey kitle için'.”

Anarşizmin bireyi öne çıkarması, onun küçük-burjuva ideolojisi olduğunu gösterir. Çünkü bireyi öne çıkaran bireycilik, bir küçük burjuva ideolojisidir. Küçük-burjuva, küçük mülk sahibidir. Bir mülkü vardır. Dolayısıyla küçük-burjuvanın zihninde “benim mülkiyetim” anlayışı hakimdir. Marksistlerin kitleyi, yani işçi sınıfını öne çıkarması, onun proleter ideolojisi olduğunu gösterir. Kapitalist toplumda proleter mülksüz, yani emek-gücünden

başka hiçbir şeyi satamayan emekçidir. Onun emeği toplumsaldır. Yani “ben” duygusuyla değil, “biz” duygusuyla hareket eder, etmek de zorundadır. Elbette “ben” duygusuyla hareket eden, kapitalist toplumun insanda yarattığı bir kusur olan bencillik hissiyle hareket eden proleterler de vardır lakin o, sınıf bilincinin sınıfsal konumuyla uyummadığı proleterler içindir. Stalin bu konuyu ilerleyen bölümlerde incelemiştir. Biz de diğer bölüm yorumlamasında o konuya geleceğiz. Bu yüzden bu konuyu şimdilik derinlemesine açıklamayacağız.

VI.) “Ayrıca, proletarya diktatörlüğünü reddettikleri için, anarşistlerin gerçek devrimciler olmadıklarını da kanıtlamaya çalışacağız...”

Zaten anarşistler, Ekim Devrimi sonrasındaki Sovyet iktidarına karşı faaliyetleriyle pratik olarak gerçek devrimciler olmadıklarını kanıtlamışlardı. Bir şeye karşı olunduğunu lafta belirtmek, o şeyi devirmeye niyetlenmek demek değildir. Karşı olmak, zıtlık barındırır. Yani yıkılmasının hedeflendiği bir düzenin zıttı olan bir düzen reddedilirse kaçınılmaz olarak o düzene eklemlenmiş olunur. Tıpkı reformistlerin kapitalist düzene karşı olduklarını lafta belirtip pratik olarak da düzeni yıkacak eylemlerde bulunmadıkları için kaçınılmaz olarak o düzene eklemlenmiş olmaları gibi. Daha yakınımızdan örnek vermemiz gerekirse “yeni bir düzen”, “yeni bir yaşam” iddiasında olan HDP'nin ve arkasına dizilen reformist solun Gezi Ayaklanması gibi ya da 6-8 Ekim Kobanê serhildanı gibi fırsatları değerlendirmeyip, dinci faşizmin pasifize olmuş ortamdaki yararlanarak karşı-devrim saldırısını başlatması gibi. Devrimi reddedenler, ister istemez karşı-devrim saldırısının kolaylaşmasına sebep olmuşlar, düzenin bir eklentisinden öte bir yere varamamışlardır.

(Devamı gelecek)

İstanbul'dan Bir Fanzin Okuru

Dorian Gray'in Portresi

Dorian Gray'in Portresi, Oscar Wilde'in 1891 yılında yayımlanan felsefi romanı. Toplumsal ahlak, tabular ve topluma dayatılan her türlü ahlâki gelenekleri sorgulamamızı sağlayacak önemli bir eserdir. Kitabın ana karakteri Dorian Gray, egemen sınıflardan olan çok yakışıklı genç bir adamdır. Kitabımız Dorian'ın arkadaşı olan Basil Halward isimli ressamın Dorian'ın portresini çizmesiyle başlar. Basil, Dorian'ın gençliğine ve yakışıklılığına hayrandır. Dorian Gray'in portresinin çiziminin son günlerinde ressam Basil'in arkadaşı olan Lord Henry, Basil'i ziyarete gelir. Basil Lord'a, Dorian'a olan büyük hayranlığını anlatır. Dorian çizim bittikten sonra portreyi görmek ister, bu sırada Basil ve Lord Henry de odadadır. Çizimi herkes çok beğenir.

Lord, Dorian'a bu resmin asla yaşlanmayacağını, bugünkü güzelliğinden hiçbir şey kaybetmeyeceğini anlatır. Portreyi kıskanmaya başlayan Dorian bir dua eder. Kendisinin hiç yaşlanmamasını onun yerine portrenin yaşlanmasını ve çirkinleşmesini ister. Bu tuhaf dua gerçekleşir ve Dorian gittikçe yozlaşmaya başlar işlediği hiçbir kötülüğün ve olumsuz davranışın acısını yaşamaz. Onun yerine bunların tamamı portrede yer bulur, ancak Dorian portreyi hiç kimsenin göremeyeceği bir yere saklamıştır.

Buna rağmen portreye baktıkça melankolik bir ruh haline girer. Dorian bu portreyi çizdiği için Basil'i suçlar, onunla arasına

mesafe koyar. Lord Henry'le ise çok daha yakınlaşır ve artık Lord'u kendisine hoca edinmiştir. Lord son derece hazır cevap biridir. 19. yüzyılın sonundaki Viktorya kültürünün yorumu olarak görülür.

Basil bir tiyatrocuya kızı aşık olur. Kızdan çok etkilenmiştir. Sahnede farklı farklı karakterler sergileyebilmesi Dorian'ı etkiler. Sibyl isimli bu kızla arkadaşları Basil ve Lord Henry'i de tanıştırmak ister. Onu izlemeye tiyatroya giderler ancak Sibyl çok kötü bir oyun sergiler. Buna dayanamayan Dorian Sibyl'i terk eder. Tiyatrocuya kız da aşk acısından intihar eder. Bütün hayatını anlık zevklere ve yoz ilişkilere adanmış Dorian yaşlanmış, 40-45 yaşlarına gelmiştir. Toplum içinde dış görünüşü ve maddi varlığı sayesinde bir saygınlığı vardır, ancak hakkında kimsenin konduramadığı pek çok dedikodu da vardır. Onunla arkadaşlık eden bütün kadınlar ve erkekler perişan hallere düşmüştür. İntihar edenler, şehri terkedenler... vb. Bu yozlaşmış yaşamına 2 cinayet ve pek çok yoz ilişki sığdıran Dorian, üzerindeki melankolik ruh halinden kurtulamaz. Bu durumdan çıkışı portreyi yok etmekte gören Dorian portreye hesaplaşmaya girişir ve portreyi bıçaklar ve sonunda kendisi de ölür. Seslere gelen uşakları yerde yatan çirkin ve acınası durumdaki yaşlı iğrenç kişiyi tanıyamazlar ancak portreye baktıklarında efendileri Dorian Gray'i son gördükleri haliyle portrede görürler. Kitap 19. yüzyılın sonlarının İngiltere'sini ve Avrupa'sını çok iyi bir şekilde anlatmıştır. Bütün sabırsızlık zamanı okurlarına şiddetle tavsiye ediyorum.

Adana'dan Bir DÖB'lü

“Suffragette”

“Suffragette (Diren)” filmi, kadın haklarının tamamının, kadınların mücadelesi ile kazanıldığını 1900’lü yılların başında yaşayan Maud Watts isimli bir kadının perspektifinden anlatıyor. Maud Watts, tüm gün buharlar içinde çamaşırcılık yapan, kocası ve oğlu için yaşayan bir kadın. Kadınların oy hakkı için yaptığı bir eyleme denk geldiğinde, onlardan biri olmadığını düşünüyor ve bu mücadeleden çekiniyor. Ama daha sonrasında, mücadele eden bu kadınlardan farklı olmadığını fark ediyor çünkü o da hayatı boyunca o dönemdeki diğer tüm kadınlar gibi eziliyor, yok sayılıyor (hatta filmde küçükken patronu tarafından tecavüze uğradığını anlıyoruz), hayatı her alanda sömürüye uğruyor. Ses çıkaran kadınların ve onların mücadelesinin gücünü, yarattığı etkiyi görünce onun da bu mücadele için attığı büyük adımları izliyoruz.

Film, 20. yüzyılın başında, kadınların erkeklerle aynı ağır şartlarda çalışıyor olsa da onlarla eşit ücret alamadığı, iş yerlerinde patronları tarafından psikolojik ve fiziksel şiddete maruz kaldığı, kocasının malı olarak görüldüğü ve ona hizmet etmesi gerektiği, çocukları hakkında bile söz sahibi olamadığı ve bütün bunlara ses çıkarmaması gereken bir dönemde geçiyor. Kadınların çıkardığı en ufak seste, bunun anında bastırıldığı bu dönemde kadınlar bütün baskılara rağmen oy hakkı için mücadele etmekten vazgeçmiyor, pes etmiyor ve kazanıyor. O

dönemden bugünlere kadar devletin kadınlara tanıdığı haklarla değil, kadınların bedeller ödeyerek kazandığı haklarla geldiği çok açık. Çünkü kadınları koruyan ya da onlara oy hakkı tanıyan kanunlar koysalar da, kadınları koruyan kanunlar değil, kadınların o kanunların oluşmasını sağlayan örgütlü mücadele gücüdür.

Filmde de anlatıldığı gibi İngiltere’de kadınlar mücadeleden kazanarak çıktılar ve 1928’de tüm kadınlar oy hakkına sahip oldu. Sonrasında dünyanın birçok yerinde kadınlar oy hakkına sahip

olsa da, kadınların toplumda yer alma, var olma mücadelesi hala sürüyor. Kadınlar her türlü ayrımcılığa uğramaya devam ediyor, şiddete hala maruz kalıyor ve bunu engellemek için hiçbir şey yapılmıyor. Bugün İstanbul Sözleşmesinin feshedilmesi de bunu bir örneği. Kadınlar bunu kabul etmedikleri için sokaklara çıkıyor, sözünü söylüyor.

Bizim hem bu filmde, hem bugüne dek yaşadıklarımızdan çıkarmamız gereken, kadın cinayetlerinin, sömürülerin ve baskıların politik olduğudur. Bu çökmüş düzen içerisinde yapılacak hiçbir reform, çıkarılacak hiçbir yasa ne kadınları ne de erkekleri ezilmekten kurtarmayacak. Bu yüzden mücadelemiz kadınlar için çıkarılacak bir yasadan ibaret olmamalı. Sömürülmeye devam etmemek, yaşayabilmek, özgür olmak için yani kapitalist sistemi yıkmak için mücadelemizi büyütmeliyiz.

Adana'dan Bir DÖB'lü

"Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!"

Devrimci Öğrenci Birliği-DÖB

sabirsizlikzamani.
wixsite.com/website

DOBirliği

dob.birliği

